

ne såsom Marodeur at hänga. En af mina Landsmän som suttit i en Råmners-Kammare, blef förordnad i en æconomisk Direction; Han talte altid om parternas infällande, stämningar och Fiskaliskt tilltal, arrest och spö. Han satte sig altid i Domare-position och tog en undersöknings mine på sig. Om han skref eller talte, war det som et Uslag, han kallades i all sin tid Stränga Råmnären, och kunde aldrig wänja sig af med sina Råmnärs-Rätts-saçoner, hwarigenom han gjorde både sig och Directionen ridicule och hatad. Präster som äro wane at citera i sina Predikor, gjöra det gärna hårs och tvärs i fallskap. En tid war det modet at slå i Predikstolen. En som i sin ungdom varit i Kopparslagare lära, slog altid 10, 12 slag i förder med samma korta höjning och tact, som om han knäckt på en kittel. Bland annat har jag hört omtalas en Postmästare, som tagit afsted på gamle dagarne; men hwar gång han hörde Posthornet, om han också satt och spisade, gick han til sit gamla fönster likasom för at utgifwa Bref.

Strödda Tankar. *)

Swad skillnad är det at dömmas til döden eller ifrån alla ressourcer at leswa af? — Swaren Tyranner.

En frågade mig orsaken, hwarföre man i allmänhet lika undwiler en Delator och en Frondeur, Allmänheten afsundas, swarade jag, både på den som söker at gjöra lycka, och den som är öfwer all lycka.

Swad den skulle wara olyckelig, som nödgades leswa af sina fienders wålgärningar!

Wil bort ålder och sjukdom! och jag trottsar alla werldenes öden, jag hämnas dem då jag föraktar dem.

Leswa af almosor säger en Oxenstierna i sina Pensées, är at bära Görshynens livré; men den dräkten är intet nationel.

Den

*) Insända.

Den höga och moderna smaken är at betrakta en wacker medaille endast på fransidan.

Det påstås af de nymodigaste Casuister, at wid 40 à 50 år är man mindre om icke aldeles ofskicklig at beklåda allmänna ämbeten, at man då bör befallas til sin retraite för at lämna rum åt en muntra re Alder som bättre kan agera — Men hwad dessa raisonnera falskt! en Kung, hwem kan wara större Ämbetsman? hwem har et drygare fall? och har man nånsin hört, at Han varit befalt af sådane motiver äfwen i den högsta åldern at stiga ner af sin Thron och lämna den åt en yngre.

Announce.

— Nej min Herr Patronus fidei, jag tackar för Er tre Å:dras Gehel i tryck-re-lön, för era verser och för era öfriga löften, det första b-hagar Ni återhämta, det andra har jag bränt op och det tredje råknar jag intet på, den tiden jag war nog swag at begära löften fick jag dem öfwerföddigt, dock NB. ej andra än löften, nu är jag långt öfwer det, och måne jag för andra gången aldrig falla så lågt. Det är förlårligt at låta bedraga sig en gång, men det wore en uselhet för andra gången — Ni har ju nog Spectacle ändå, hwarsföre skulle jag i ceremonie marchera Söder ut? Ett hotande Postscriptum af-tar jag så litet at jag knapt is begripa hwad Ni menar, det är i snaror och fogel-lim man fångar Sparfwar denna tiden, men myrorna ligga ännu i en säter dwala.

Utgifw.

N:o 26 utkommer den 29 April.

Stockholm Tryckt hos Carl Stålpe.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

Andra Skäcken,

N:o 26.

Stockholm den 29 Aprill 1782.

Inlände.

Afswen som då man ifrån en säker hamn, et fast torn, en grön kul-
le, omgifwen af sina wänner, i frid och frihet wänder ögat åt
det brusande hafwet, och med rysning betraktar sina medmänni-
kor, där de arbeta emellan swall och wågor ofta utmattade och öben-
de, man aldrabäst kan komma til estersinnande af sin egen lyckeliga
belågenhet; Så kan afswen et fritt, samt utur olycks: Swall lyckeligen
räddat folk, från högden af sin sällhet, med nöje låta för sig uprepas
de lefnads, wishets- och styrelse-råd, som i mindre lyckliga länder äro
ansedde för högst nödige at i akt tagas.

3 sådant afseende har man utur andra Tomen pag. 143 seqv.
af Systeme Social, ou Principes naturelles de la Morale & de la
Politique &c. tryckt i London 1773, welat gjöra följande korta
Utdrag.

De Prinsar, som äro begåfwade med gagnande wettenskaper och
åbla själar, gjöra merendels förakt af odugeliga småsaker, dem
de finna för sig obeqwäma. De anse tiden långt dyrbarare, än at
den skulle användas åt barnsligt lappri. De lämna gärna åt Asiens
förakteliga Sulcaner den säfångliga Träs, som icke bebädar något an-
nat, än dens swaghet som sig därmed syflosätter.

En Prins som icke låter någon annan nalkas sin person, än sina
Ministrar och Smickrare, kan därom wara säkert öfwertrygad, at san-
ningen aldrig skal kunna tränga sig fram til honom. Utan all twif-
wel får han då ej höra något, som kan wara oroande för hans sin-
ne. Hans undersätares billiga suckar och klagomål skola utan åter-
wända blifwa uppsnappade och underhållne. Han skal aldrig få in-
billa

billa sig, at undersåtarna lida betryck, at förstörelse råder i Landsor-
terne, at jordbruket är i förfall, at en redelig handel är landsflygtig
utur des Stater. Alla smickrande röster skola förena sig uti at säga
honom, at under hans wälgörande Lagar lefwer et förnöjdt folk,
at ingen är, som icke tager ömaste del uti den bästa Herres wäl-
gång: med et ord, at ingen ting felar uti Statens lyckalighet och
wälmåga.

Hungrige Smickrare, nedrigt sinnade Ministrar, de Store i Lan-
det, begärlige efter företräden och at framsför andra blifwa utmärkte,
äro orsaken til sådant fördärf. De likna Öfwer-Intendenten Bouil-
lion, hwilken sade åt Ludvig XIII, kallad den Rättrådige: Edert folk
är ganska lyckligt, de äro ännu intet bragte därhån at äta gräs så-
som annan boskap.

En Sultan, insöfd i wäcklighet, styrd af en Visir, af en snål Eu-
nuque, af en flygtig Sultaninna, löper fara alla ögnableck at blifwa et
offer för sina sammangaddade Janissarer. Ty uti enwälds-regeringar,
tillhörer Thronen dem, som allena hafwa djärfsket nog för at sätta
sig dit.

Jordenes Enwälds-Herrar! man bedrager Eder, då man säger
Eder, at J ären Gudar.

Eröfrare! man bedrager Eder, när man wil öfwerthya Eder at
J ären Store Män.

Monarker! man bedrager Eder, när man retar Eder, at rycka
åt Eder et oinskränkt wälde, som alltid är omgiffwit af farligheter och
rädhåga.

Man bedrager Eder när det säges, at eder fördel kräfwer, det J
bören taga Friheten ifrån Folket, utan hwilken det likwäl ej är i
stånd at arbeta, hwarken för Edert eget wälde, eller til sin löfliga
fördel.

Man bedrager Eder, när man inbillar Eder at J ären allskade, un-
der det J ären på intet annat betänkte, än at utbreda försträckelse.

Man bedrager Eder också då man inbillar Eder, at talrika Ar-
mées och en besoldad lif-wakt, skola bibehålla Eder i säkerhet.

Waren rättrådiga! Tillkapen et fritt folk! Regeren efter Lagar-
ne! Tillåten ingalunda at man betjänar sig af edert namn för at ut-
öfwa Tyranni! Allsten edra undersåtare! Låten deras behofwer och
wälmåga wara Eder hwardags-syftla! Lånen dronen at deras rättmä-
tiga klagomål! Jurätten och besåsten sedernes och dygdens wälde! Låten
för

förtjänsten och dygden vinna belöning! Sjörens lasternes anhang landsflygtige! Straffen last och förtryck! då ären I rätteligen Store, Rike och mäktige. Då först blifven I upriktigt älskade. Då först kommen I til åtnjutande af en sansfärdig och rätte säkerhet mitt ibland et förnöjdet folk: Och edre dyrbara dagar skola af de med Eder af hjertat förbundne undersåtare, långt trognare wärdas, än genom föraktelige smickrare och egennyttige hycklare, hwilkom det städse är en omöjlighet, at för Eder hysa upriktiga böjelser.

Allena dygden äger rätte, at upriktigt älskas.

Rättwisa Lagar och folkets kärlek äro den Konungsliga Magtens påliteligaste grundpelare.

Uck huru lyckligt är då icke Swea Land!

Strödda Tankar. *)

Friskt Om wissheten skulle wara människors lott, hwilken är då Änglarnes?

Äro människorna endast skapade för at känna och utgrunda allting? — Nej okunnigheten är aldrig beswärlig.

Förnöda tiden, det är at wara till; nyttja den, det är at lefwa.

Mörda tiden, som man kallar, är det wärsta själsmord.

För at rätt wärdera tiden, insinn Er hos den som ligger i själtoget.

Att upoffra en ewighet för et ögnableck! om det wore mindre wanligt, hwad kunde wäl wara mera underligt? och huru är det icke ännu underligare blott dertföre at det är så wanligt.

*) Insända.

Barn roa sig med skullror och leksaker, de öfvergifwa alt annat för detta tidsfördrif, de äro häftiga, illsluga, inbillsta och råfaktiga — I hvilken ålder är intet människan då et barn?

Jag har förlorat en dag — Om den största Regent ej hade sagt dessa ord, war Han dock wärdig at blifwa det.

Wi ge ofta den aktning på tiden som endast borde användas på ewigheten, eller wi förblanda Ceremoni-Mästaren som för oss dit med Fursten.

Lefnads-tiden här är et helt litet företal til vår warelse: Ewigheten åter är sjelfwa Chronican, som aldrig blir completerad.

Epigramme *)

A rist af häftig känsla dragen
Til Astrilds offer aldrig sen
Seck efter önskan härom dagen
Betrakta twänne hwita ben.
An han det högra wackrast stattar,
An til det wänstra tycke fattar
Och irras jämt i detta qwal.
Uck! sade deras ägarinna:
Swad du dig länge kan besinna
Emellan dem at ta ditt wal.

*) Insäudt.

N:o 27 utkommer den 2 Maji.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag = Bladet:
Wälsignade Tryck = Friheten.

Andra Skäcken,

N:o 27.

Stockholm den 1 Maji 1782.

Som jag nu först händelsewis öfverkommit et Poem på wår
dyre Konungs Födelse-Dag den 24 Januarii i år, af en Lapp
undersåte, så hastar jag at lämna det i allmänhetens händer.
Jag wet ej om det är öfversättning eller om Auctoren kunnat Swän-
ska, lika mycket, det rörjer en Poet som har känslor, som målar hwad
han tänker och tänker lika med hwat Swänsk.

Utgifwaren,

Långst från Nordens djupa dwala
Ndrig värmd af Solens brand
Bort från Kemi frusna strand,
Utsör klippor, branta, hala,
Mellan stormars hwin och drag:
Sig hit ned en Lappe wägar,
Som sin Konung efterfrågar
På Hans dyra födsodag.

Bland en färd af hundra Rehnar,
Afte denna Lapp allen;
Stolt i språnget på min Rehn,
Slängde hornen sina grenar,
Under flockors fina klang,
Inga eldar syntes syra,
Bargen tjöt och lusten vra,
Björnen sof och Elgen sprang.

Stune

